

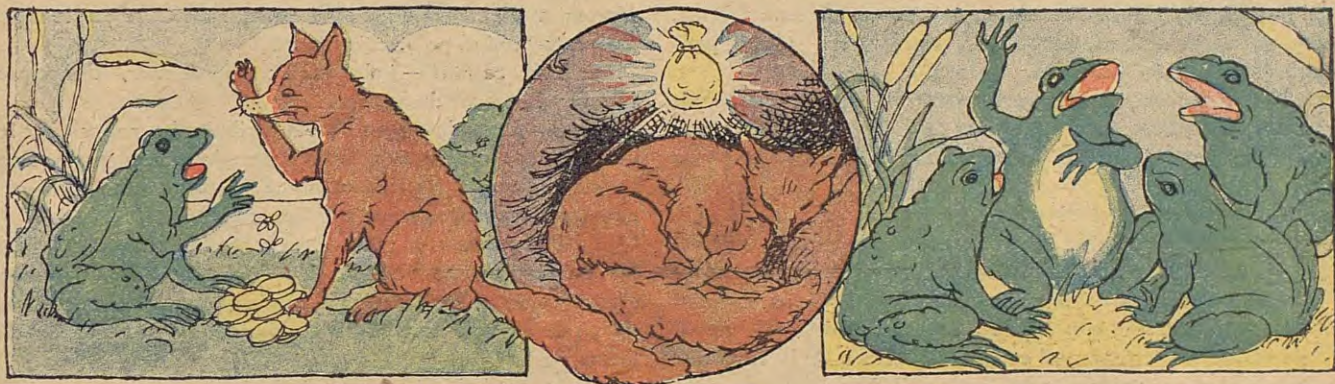

VIROLET

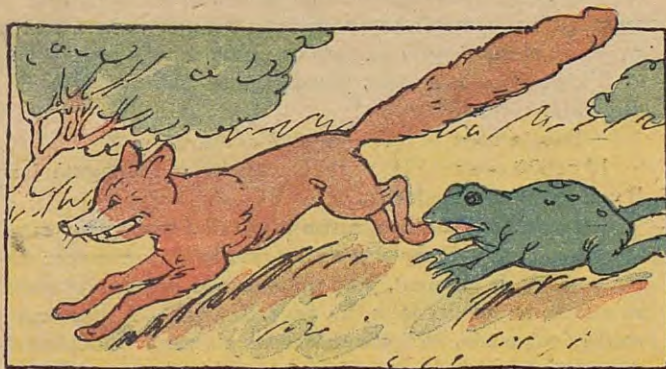
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA GUINEU I EL GRIPAU

per MIRET

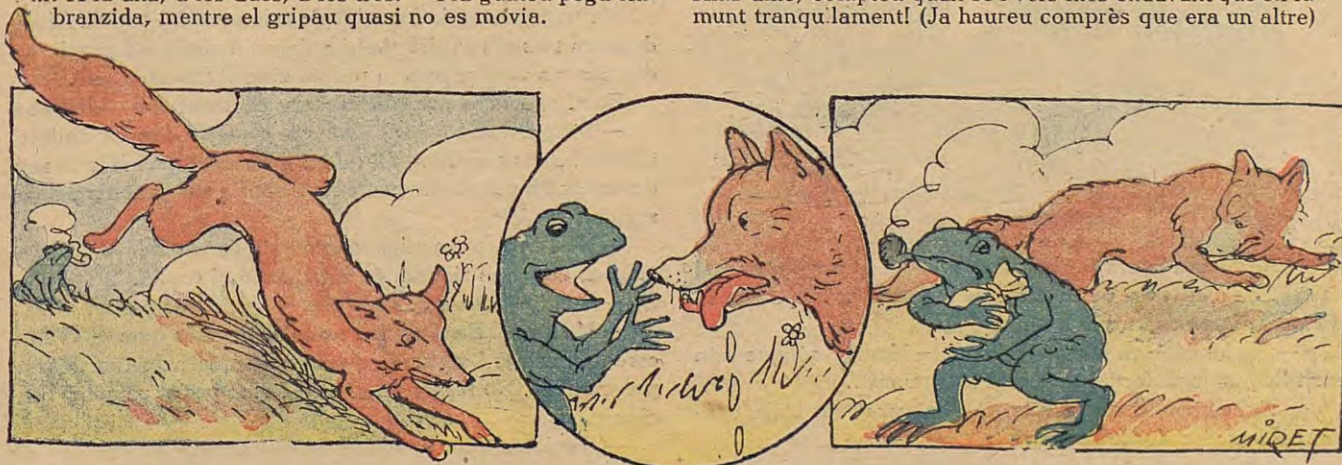

1. La guineu i el gripau varen jugar-se a veure qui dels dos correria més. Un cop discutits tots els detalls i ja posats d'acord, varen separar-se esperant l'endemà, dia fixat per a la cursa. 2. Ben segura de guanyar, la guineu se n'anà al jaç a dormir. I somnià que la bossa amb e's diners ja era ben seva. 3. El gripau, en canvi, no va dormir. Anà a contar la aposta a tres amics seus i els va demanar ajut. Convingueren que es repartirien a cada tros de camí que s'havia de córrer.

En essent l'endemà, comparegué la guineu tota joiosa. Ja estàs a punt, gripau? — Jo sí, i tu? — Jo també. Somnià? A la una, a les dues, a les tres! — I la guineu pegà embranzida, mentre el gripau quasi no es movia.

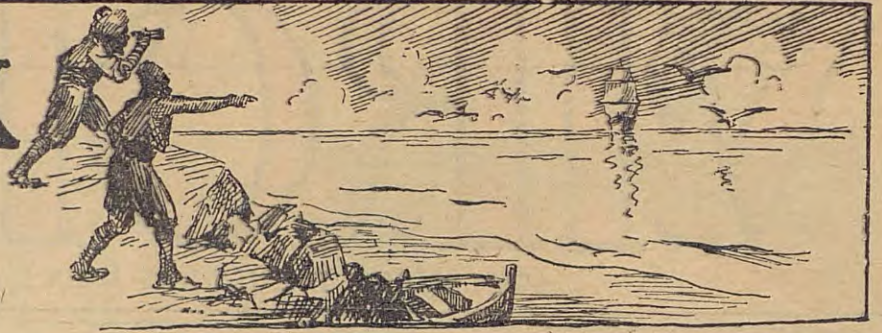
Quan ja havia corregut un bon tros, la guineu s'aturà a reposar, creient que el gripau era qui-sap-lo endarrera. Amb això, comteu quan se'l veié més endavant que ell fumant tranquilament! (Ja haureu compres que era un altre)

6. Per tal de poder agafar força aventatge i malgrat d'estar molt cansada, la guineu — cames ajudeu-mel! — tornà a la cursa, amb més fúria encara. A la fi s'aturà a reposar, pensant: — Ara si que no m'atrapa! 7. Però altre cop es trobà amb què el gripau era més endavant. — Sembla que us canseu molt, estimada guineu — li digué el tercer company. No sabent què cosa dir, de tan avergonyida la guineu tornà amb més follia a la cursa. 8. Però quan arribà a la fita (que era el punt de partença) ja el gripau era arribat i s'enduia els diners. I és que la guineu no va atinar mai que havia parlat cada vegada amb un gripau diferent.

SILEX

NOVEL·LA D' AVENTURES

(Continuació)

en portar-me a vostès, s'ha apiedat de mar... Car jo desitjo que vosrès, siguin d'on siguin, només que siguin cristians, em prenguin al seu servei... Treballar em plau, però com treballen les persones, senyors!

El capità Silex, que no havia parat d'observar el minyó, estava segur de la bondat ingènita de la seva ànima i cregué que podria tenir en ell un bon auxiliar per a la seva empresa contra Nazim-Ali.

— Està bé. Com et dius?

— Bartomeu Garcia... Però a casa em deien tots Tomeu.

— Perfectament. Si et quedes amb nosaltres, també et direm Tomeu... Per noms no renyirem! No t'hi encaparris!

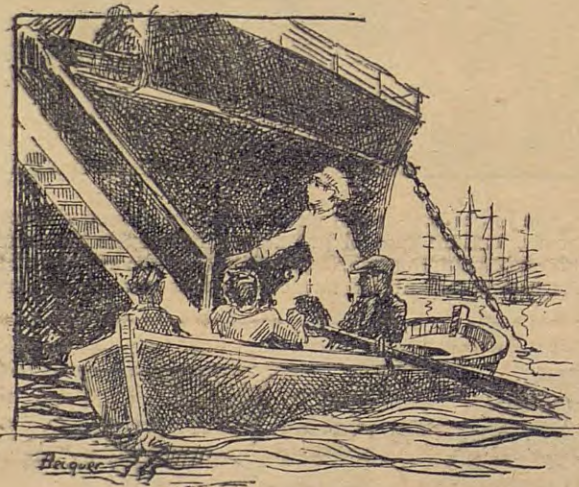
En aquell instant uns xiscles estranys, cridaren l'atenció dels viatgers. Tregueren el cap per l'obertura de la cova que donava al mar i veieren, amb extraordinària sorpresa, una figura repugnant i afrosa, que, nedant, s'apropava a les roques.

La primera impressió, fou la de què es tractaria d'algun moro, que s'hauria anat a banyar, però en Tomeu digué amb joiosa platxeria:

— Ca! Això sí que no! Els fa por l'aigua!

Rigueren tots i observaren, descobrint ben tost, un cap d'orangutà. L'animal, bracejava coratjosament i avançava amb rapidesa.

— Es possible que tingui el seu amagatall en aquesta cova

— Però, com haurà arribat fins aquí? — es preguntava el capità Silex, entestat en explicar-se lògicament la presència del simi al peu de la costa.

— No ho sé — va dir en Tomeu. — Només sé que són molt llestos, molt forts i de males intencions...

— Sí, i convindrà que ens en desfem, car si ens troba ocupant el seu lloc s'encalabrairà...

— Aquí tinc unes bales que li aplacaran els nervis, féu en Trinquetada, mostrant la carrabina al punt de dalt.

En Silex deturà el vell mariner.

— No, no fem foc. A dins d'aquesta cova seriem capats

pels moros en un dir Jesús. Més val que no cridem l'atenció. No tenim uns bons ganivets de muntanya? O és que tens por que et tremoli el pols, Trinquetada?

— A mi, capità? — i els ulls del llop de mar, llampegujaren en la foscor de la cova.

Mentrestant, l'orangutà havia arribat a les roques per les que pujava, arrapant-se amb astoradora lleugeresa. Pocs segons més tard, regalimant aigua, aparegué a la llinda del catan. embruneïnt encara més les ombres.

En Trinquetada, al qui encara coïen les punyents paraules del capità, no vacil·là, i amb el puny ferm, es llençà amb el ganivet obert contra la bèstia que, sobtada, no tingué temps de fer-se enrera ni de quedar-se en positura de defensa.

Dos punyalades bastaren, i l'animal, llençant un xiscle agudíssim, caigué pesadament a terra.

— Magnífic, amic Trinquetada! Faries un bon matador de bous! — cridà, enardit per la gesta, en Silex. — Es per ventura, que ja t'hi havies assajat a matar bògies?

— Ai, capità! Els simis tenen el cor, si fa o no fa, en el mateix indret que els homes, de manera que no he fet altra cosa que el que hauria fet amb un home enemic meu.

L'animal, estès a terra, presentava en el braç dret una taca roja.

— Deuria estar ferit... — apuntà el Marquès.

El capità examinà la porta davantera de l'orangutà i no li veié cap mena de ferida.

— No; la pell és llisa, sense cap tall i sense cap cosit. Demés l'aigua del mar pot rentar una ferida, estroncar àdhuc la sang de moment, però no tancar-la de cop, de manera que no en quedi rastre. I... fixi's, Marquès. Aquest color roig és enganxós. Miri com ha tacat els meus dits. Juraria que és pintura, de la que s'utilitza per les planxes dels vaixells. Vol creure que tot ço em sembla fortament sospitos? No em meravellaria de que aquest animal estés ensinistrat i que el fessin servir els moros en les seves rampinyes.

Un tret d'arma de foc tallà el parlament del capità. Abandonaren tots el cos del simi i pujaren damunt del roguissar, disposats a vendre cara la pròpia vida si fos necessari.

En el planell hi descobriren un tripulant del «Luerna».

— Senyors! M'envia en Tonyina a cercar-los. Ell amb les ulleres ha anat seguint tot quant li ha estat possible la ruta de vostès i ha suposat quant els trobaria vorejant els penya-segats.

— En Tonyina no m'ha enganyat; és un minyó llest, — afirmà, amb una rialleta de satisfacció el capità.

— Molt! — asentí el Marquès. — Però, què passa?

— No ho sé. En Tonyina no m'ha dit més que: — «Vés a cercar el capità i digues-li que la seva presència a bord és imprescindible. No tornis sense ell». I vinc per a complir l'encàrrec.

— Quelcom d'important hi haurà, perquè en Tonyina no fa cara d'esverar-se per un tres i no-res! Anem-hi! — afegí el capità.

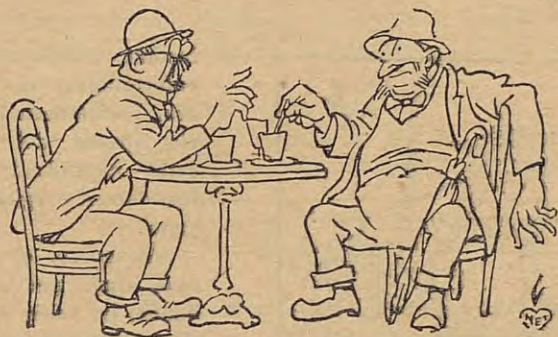
(Continuarà)

EL SENYOR DE LA BICICLETA

Dibuixos d'En CORNET

per EN P. P. UBACH

El senyor Bonifaci ja no sabia amb quina cara presentar-se a casa el senyor Pruna. Tant de bo no s'hagués enredat mai a voler tenir una ocupació! Sempre havia viscut tranquil amb la seva modesta rendeta i, ara que arribava a la cinquantesena, se sentia pres d'una mena de desig d'ésser útil

a la societat. Cinquanta anys, passejant-se sol, allunyat de tothom i havent defugit sempre de fer-se una família per la por de què se li trenqués aquell benestar tan mesquí i somort, no li servien de res. Per quina estranya crisi travessà que canviés talment?...

Els diumenges, el senyor Pruna tenia el costum d'anar a prendre el cafè a Novetats, i com que el senyor Bonifaci hi anava cada dia, s'havien arribat a conèixer. Quan s'ensopaven instal·lats lluny l'un de l'altre es saludaven amb un gest, i quan es trobaven a la mateixa taula conversaven una mica. El senyor Pruna era apoderat d'una important càrrega de productes estrangers i, per dir alguna cosa, de vegades li contava detalls del negoci; l'organització dels magatzems o el caràcter dels clients, i el senyor Bonifaci, sense donar-se'n compte, s'hi anava interessant. Un diumenge resolué dir:

— Escolti, senyor Pruna: Sap que he pensat demanar-li un favor? Jo crec que no m'aniria malament que vostè em volgués donar una plaça de corredor dels seus productes. En lloc de ramblejar tot el jorn, dedicaria unes hores a empaïtar clients. Això em distreuria, ampliant-me el passament.

— No està gens mal pensat — respongué el senyor Pruna; — miri, passi per casa i en parlarem.

I d'ençà d'aquesta conversa començaren les visites del senyor Bonifaci al seu amic.

El senyor Pruna tenia un fill molt bellugadís, que poc li costava familiaritzar-se amb tothom, i el senyor Bonifaci en fou víctima. Encara no el veia entrar ja se li arrapava com

una llagasta i volia que només estés per ell. El pobre senyor ho suportava amb resignació i fins hi somreia, per tal de no disgustar el pare, que feia l'enfadat en veure el seu Carlets tan insistent:

— Nen, fes el favor d'estar quiet! No veus que molestes? Això fou la primera vegada.

A l'entrevista següent li feia:

— Carlets. Deixa anar la barba d'aquest senyor! Si fas bondat de la bona, et portarà una cosa.

Tres dies després, nova visita i una gran tossuderia d'en Carlets, que no volia deixar-los sols:

— Mira, si ets bon minyó et comprarem una joguina. Diques: què vols que et regali el senyor Bonifaci?

— Una bicicleeeeeeta...

— Està bé. Vés, i un dia te la portarà.

Quan tornà a casa el senyor Pruna, en Carlets li preguntà de seguida, tot passejant-li els peus per sobre les sabates:

— Que no m'ha comprat la bicicleta?

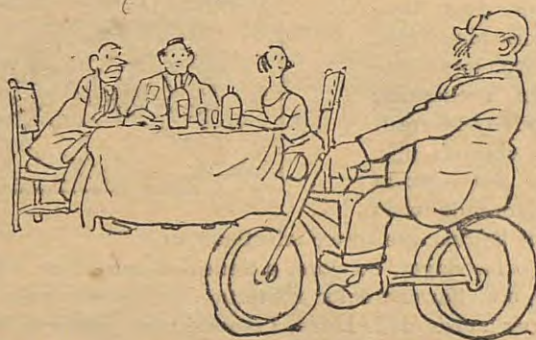
— No siguis pesat, nen, que ja la tindràs — li féu el papà.

I des d'aleshores, tan bon punt el sentia arribar ja marra-nejava:

— La bicicleta! Jo vull la bicicleta!!...

— Calla i sigues obedient, que el dia que torni el senyor Bonifaci te la portarà — deia el senyor Pruna...

I és per això que ja no sabia amb quina cara presentar-se ni quina decisió prendre. Sempre sortien entorpiments, i la plaça de corredor no arribava mai. Primerament, el personal era complet, però un dels empleats tenia ganes de deixar el càrrec, ara volia deixar-lo, ara no el deixava i el temps anava passant. Després, el primer director estava malalt, seguidament la crisi entorpia els negocis, i ara, a l'últim, tot s'havia posat bé i el dependent anava a deixar el lloc. Calia, doncs, no abandonar l'empresa ja que tant li havia costat, però el cas de la bicicleta, veritablement, era empipador, i tenia tot l'aire d'una pistola al pit... Es a dir que sense ell dir res li havien fet contraure una obligació que, de defugir-la, el posava en gran ridícol, fent-li perdre una bona

amistat i una col·locació a la qual ja s'havia afeccionat, rodolant com anava per l'abisme de les febleses. La situació li semblava insòlita i arribà fins a dubtar de la bona fe del senyor Pruna en aquest assumpte:

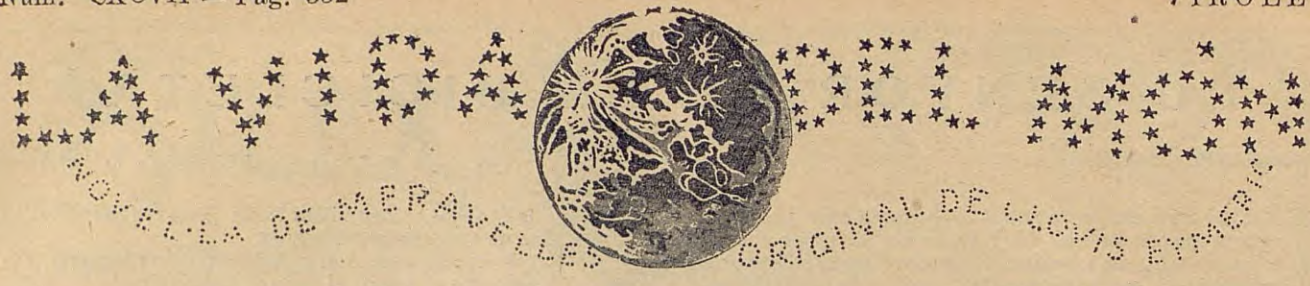
— Està bé — es digué — en Carlets tindrà el que desitja, però jo faré ben ostensible el meu disgust d'haver de fer aquest present imposat.

En un basar féu la compra d'una bicicleta, la més ordinària que trobà — baixa i disgraciosa, amb tres rodes petites i matusseres; — i a l'hora que la gent sopa, amb un mosso que li duia, es dirigí a la casa que vivia el senyor Pruna.

Arribats, pujaren l'escala, i davant el cancell del pis, el mosso fou despedit. Quan el senyor Bonifaci estigué sol donà començ al seu pla sarcàstic: Començà trucant, i a l'acte muntà, amb treballs, a la bicicleta que tenia encarada a la porta. La serventa que sortí a obrir quedà palplantada, i ell, sense dir paraula, apretà els pedals i es ficà pis endins. El senyor Bonifaci i la bicicleta feien la figura més grotesca: Amb els co'zes enfora, els genolls incrustats al manillar i els talons apretant els pedals, l'esquena li queia endarrera i la testa li sobreeixia endavant de l'artefacte que ranquejava ginyolant.

Travessà la sala de rebre dirigint-se al menjador on la gent de la casa estava sopant. El senyor Bonifaci, sense mirar ningú, féu el tomb dels entaulats, i un cop donada la volta completa, aixecà la cara adornada amb un somriure irònic, i... Horror! es donà compte que aquella no era pas la família del senyor Pruna!

S'havia equivocat de pis!!

(Continuació)

creàt, ferit del menyspreu que feiem de la seva obra, ens arreconà a la regió dels bufadors fets cendres, ens arrabassà de la terra, i ens llençà a rodar pels espais, condemnades a no poder fugir mai del voltant vostre i a plànyer eternament l'amor humà...

I la doneta, com avergonyida de sa dolorosa confessió, deixà caure un polsim d'ambre damunt dels ulls dels dracs, que llençaren unes llengües de foc fonedisses, que anaven tornant-se fum, fins a embrunir la blavisenca nau. Oràngel obri els ulls, però el seu esguard restà eixorc de visió davant la boirina que ho embolcallava tot.

— I jo he vingut, senyora, a trencar el consol de vostra quietud, a revifar una dolor somorta... Doneu-me guia, senyora, per a eixir de la Lluna, i seguiré mon viatge al Sol...

La doneta sospirà, i un sospir d'ella, en aquells espais no acostumat a aires de cap mena, regolfà el fum, i reaparegué la misteriosa fada de la Lluna, amb llurs serventes i companyes.

— Mai! Barreu-li el pas, quimeres del reialme pàlid! — digué, en un agut que el ressò allargassà amb el caient d'una fermata sense fi. — Es un missatger de la terra, ho sentiu? Ha pujat pel seu propi voler i qui sap per mitjà de quines arts... Potser a cavall d'aquestes bolvetes que de poc temps ençà s'escapen de la crosta terrena... Es nostre! I ben nostre!

Va llevar-se del seient la fada, i a una senyal seva, ses companyes environaren Oràngel, retorçant el vel que els servia de cos, i cantant:

— De la terra tu has vingut.
Si t'ha dut un bufarut,
tururut!

Si has pujat perquè has volgut
t'està bé per saberut.
Tururut!

Oràngel hauria somrigut de bona gana sense la por que li emboirava el seny. Mantes vegades s'era repenedit d'haver volgut veure de prop l'astre nocturnal; pensava que son pare no l'havia enviat per a escoltar cantúries, ni per a donar «records» de la terra a aquelles gasses animades que, a cada

instant, temia veure entortollint el seu cos. La tafaneria l'havia apartat del seu camí natural, i era just que en purgués la pena.

Aleshores, el minyó, que, per altra banda, no sabia mentir, confessà el per què del seu gosat viatge espais amunt.

— Ja va encomanar-me el pare que no em torbés! Però... Qui passa per la Lluna i fa el cor-fort d'estar-se de treure-hi una estona el nas i donar-hi un tomb?

Les guardesses de la fada reprengueren la cançó:

Tant-se-val si vas al Sol
La Selena per si et vol.

I l'anomenada Selena per les guardeses, la regina de la Lluna, car no era altra la fada del seient flonjo, s'apropà a Oràngel. Aquest sentí un calfred, i una gelor al front... Com... Com us diré jo? Com un petó de la Mort, o d'uns llavis de cera... Va fregar-se el lloc de la sentida, i només al contacte de la mà, la sang hi picorejà a corre-cuita.

Oràngel, embasardit, va judicar-se en perill i provà de fer-se enrera. Oh, prou, prou! Era tan lleuger des que petjava la Lluna! Però, en retrocedir, no el deixaven les donetes alades que seguien cantant... Cantant? Cantant o dient, car tot en elles era musical:

— Trena sobre trena
fem una cadena
de filets de rou,
que no faci pena
ni dany de cap mena
l'estretor del jou!

Perdre la llibertat!
Oràngel, tan jovenet, no gaudia encara de la ciència dels anys, que permet la mesura dels perills, i tot d'una, d'una pitrada ferma, provà de fugir de les regions de vori. Però la Lluna no té oratjols, tramuntanes, i no surà gaire més de l'impuls primicer: una gambada de dues o tres mil canes, que, naturalment, no s'hi coneixien a l'espai.

Les enciseres deixaren oir uns drings com el cop d'una fulla d'acer en un beire de cristall... Uns drings seguits escarnien l'esclafir d'una rialla. Oràngel va notar-se trabat per

una xarxa de fils de pluja que, en tocar-los, es fonien, però que li amaraven el cos i li feien tan feixuc que no podia moure'l.

I les donetes, traïdores, una a una, dansant a l'entorn del minyó, en un enrenou de llenques de vel, que semblaven abraçades perdudes! I sempre cantarellejant:

Tu ens daràs la joventut
que amb els segles em perdut.
Tururut!

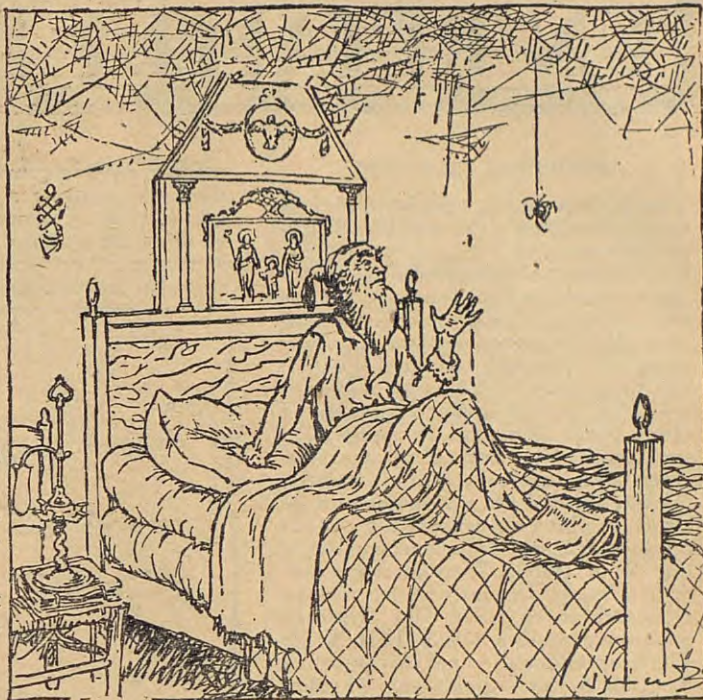
Oràngel donà una estrebada, sense reeixir en el seu propòsit d'alliberar-se, i, aplanat, trencant-se de plorar, acabà per fer un crit:

— Mare! Mareta meval

El filet que l'acompanyava des de la terra, va tremolar i Oràngel va creure oir una veueta que pujava esmortuïda del fons de boires, i núvols, i èter:

— Fill! Fillet meu! No temis. Deixa que t'assequi el sol, quan la lluna se li posi al davant, i vola... Jo segueixo teixint! Tu seràs lliure!

Oràngel ho entengué clarament, i fent el desentès, fingint que es donava per vençut, es deixà caure en la tofa arrisada d'un llegany escadusser.

— Rosó! Rosó!

No responia. Va pensar que s'hauria amagat enfadada per la volatilització d'Oràngel, feta tan a desgrat d'ella, i va tornar a cridar:

— Rosó, que Oràngel vol veure't.

Mentida, mentida pura! La Rosó no eixí.

— Haurà fugit de prop meu, enutjada? És dona i no capeix els drets de la ciència... Ja tornarà quan l'Oràngel vingui del Sol, carregat d'or i de glòria. És mare i no sabrà fer el sord...

Va acomodar-se entre els alambins i fornets, i sol, solet, sempre guaitant al cel i esperant l'hora bona del seu triomf, deixà que el temps colés, gairebé sense doldre's més de la Rosó.

Ben bé sol, solet, no. Cada matinada, en llevar-se, una aranya feinejadora li havia teixit damunt del capçal del catre on jeia en el laboratori, una immensa teranyina, que, com que el Dr. Arquimbau no la treia, anava creixent de dia en dia.

El doctor ja va pensar en occir l'aranya, però, en el fons del seu cor, li agraià la companyia. Sense la Rosó, sense Oràngel, feien tan de mal passar les hores!

Sort que uns savis el convidaren a explicar les seves probatures, els seus experiments, i la gloriola el mantingué allunyat de l'enyorança. Ja li hauria agradat poder contar a la Rosó els seus triomfs, però s'havia de contentar amb una innocent confessió de cada nit, a soles... I a qui? A l'aranya, esdevinguda companyona fidelíssima del Dr. Arquimbau.

Així i tot, un dubte rosegava el cervell del savi. Ell havia vist el seu fill pujar fins a una alçària que es confonia amb la Lluna, però no sabia més. Tindria la volatilització obrada, l'eficàcia que calia, perquè Oràngel, a mig vol, no perdés la ingravidesa i acabés com el dissortat fill de Dèdal? La proximitat del sol, no el fondria? Seria penetrable l'atmosfera solar? Qui podria dir el poder misteriós de l'astre-rei?

III

En el reialme de Selena, per primer cop, des de milers d'anys enllà, hi havia entrat un home... Un home! Les alades selenites havien sentit reviscolades les seves passions dormides. Què hi feia que l'esgotament de la Lluna la tingués mancada d'escalf de vida, si altra volta renaixien els sentits?

Oràngel era formós, però tant se valia. Les hauria enamorat igualment essent un monstre. El cas era que fos home, que portés la vitalitat de la terra a un astre pràcticament extingit, sense traces d'activitats internes, on tot era esllançat, eixorc com uns llims, en els que un estol d'ànimes penitents esperés l'albada inarrivable del perdó.

La Lluna havia estat un bocí de terra, però en fugir la Mort, la vida s'era paralizada. Ni aigües cristallines, ni vegetació viva. Tot era momificat, anquilosat, matèria pura. Només les selenites, a semblança de la Lluna que seguia voltant per costum, tenien el moviment de la rutina. Un repleu de la vida passada, el deix de tebior que els oferia el Sol les animava encara, i és per ço que podien enyorar-se, i guaitar la Terra, en un etern afany inconegut.

Caigut Oràngel en la tofa del llegany, aclucà els ulls per a no veure el vol de les cantadores marietes a son entorn. Selena, reina i senyora, el vetllava cantant:

Dorm, somni d'or de centúries passades!
Dorm, pensament que has pujat cels amunt!
Dorm, reietó de cametes rosades,
que ets lluminar d'aquest astre difunt!
Quan et desvetllis seràs selenita;
podem aleshores la vida fruir
i altre cop revifada la Lluna precita,
tindrem l'alegria de viure i morir.

Oràngel, cansat potser, sensible al breçoleig de la tofa blana, s'adormí en un son llarg.

A la Terra, el Dr. Arquimbau vivia anguniosament jornades i més jornades d'incertitud.

Perdut de vista Oràngel, recordà la pobreta Rosó, tan oblidada, i la cercà per tot. No la va veure en forat ni en finestra. Va cridar-la:

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

APROFITEU EL TEMPS!

Jordi Stephenson, aprofitava els instants com si fossin granets d'or. S'educà a si mateix, i molts dels seus millors invents, s'engendraren en les estones robades a l'oci i aprengué a les nits l'aritmètica mentre era maquinista. Mozart no malversava ni un moment i a voltes, continuava el seu treball dues nits i un dia sense interrupció. En el seu llit de mort, compongué el seu famós *Requiem*. El metge Mason Good traduí Lucreci mentre anava en la seva mula a visitar els malalts. Darwin aprofità per a la major part de les seves obres els pensaments que escrivia en trossets de paper en qualsevol lloc on es trobés. Watt aprengué química i matemàtiques mentre estava d'operari en el taller d'un fabricant d'instruments de precisió. Enric Kirke White aprengué grec pel carrer, aprofitant el temps en què anava i venia del bufet d'advocat on estava de passant. El doctor Burney estudià l'italià i el francès anant a cavall. Mateu Hale escriví ses *Contemplacions* en els moments que li deixaven lliures les ocupacions de jutge.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

LA BONA EDUCACIÓ

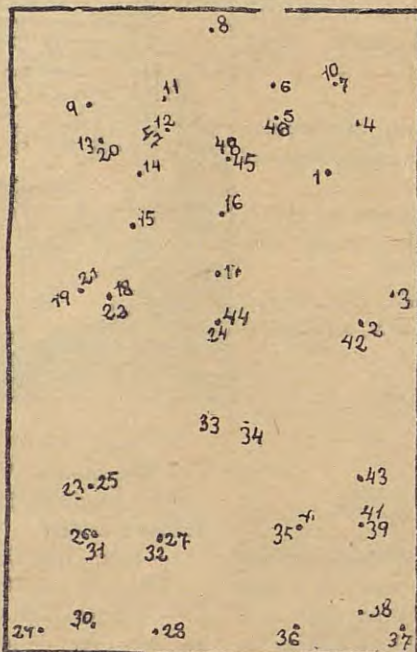
Hom diu que Goethe era tan correcte i simpàtic, que quan entrava en un restaurant, els comensals deixaven el ganivet i la forquilla per a mirar-lo amb respectuosa curiositat.

La senyora de Maintenon era tan afable, que els seus convidats oblidaven les tribulacions de la vida esclatant embadalits la seva conversa.

Artur M. Cavanaugh no tenia braços ni cames i un hoste que estigué uns quants dies en sa casa, estava encuriós per veure com s'ho arreglava per

menjar; però la conversació i el tracte de Cavanaugh eren tan captivadors, que el foraster en prou feines s'adonava de la desgràcia del seu amic.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Després d'haver telegrafiat una notícia que li havia encarregat el president Arthur, retornà Julià Ralph a l'hotel en companyia de dos amics, a les dues de la matinada, trobant totes les portes tancades. Trucà per la porta del servei a l'objecte de despertar als criats, i es veié sorprès pel mateix president de la república que li obria la porta. En excusar-se Ralph, li respongué el president:

— Es la cosa més natural. Si jo no hagués obert, vostè s'hauria tingut d'esperar fins la matinada, perquè ningú està llevat en la casa si no jo. Hauria pogut enviar el meu lacai negre, però s'ha adormit i no l'he volgut despertar.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

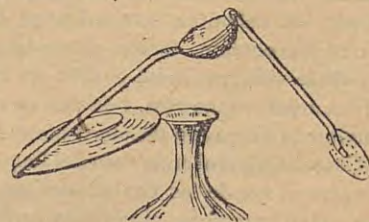
EL LLORO

Es un animal de la família del gramofó. Acostuma a anar vestit de plomes verdes i va proveït d'un bec curvilini, del qual Déu ens lliuri d'una picossada. La característica principal del lloro, és, que emet sons estridents que semblen paraules de persona. Generalment hom no entén mai ço que diu. La seva similitud amb el gramofó, a voltes es gairebé perfecta. La única diferència que s'observa generalment, és que el lloro té un repertori de plaques més limitat i això ocasiona que incorri en repeticions i incongruències tan explicables com lamentables. El lloro degut a la seva complexió física i a la pròpia verdor, mirat d'un xic lluny pot ésser confós fàcilment amb un ensiam. Aprofitant la facilitat de paraula dels lloros, hi ha qui els ha volgut utilitzar després d'un ensinistrament *ad-hoc*, com a substituïts dels coloms missatgers perquè donessin els encàrrecs verbalment. Aquesta pensada fins al diu d'avui no ha reeixit degut a que els lloros s'entretenen fent petar la xerrada amb algú que troben pel camí, i quan arriben al lloc de destinació després d'explicar un sopar de duro, acaben confessant que no es recorden de l'encàrrec que tenen de donar.

SALOMÒNIC

EQUILIBRI

Veus ací un equilibri ben bonic encar que un xic difícil. Consisteix en fer aguantar un plat apoiant-se solament

GRAN CONCURS

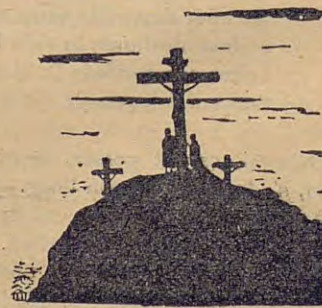
N.º 105 — Rita Vallespi

N.º 106 — Antoni Miret

N.º 107 — David Hill

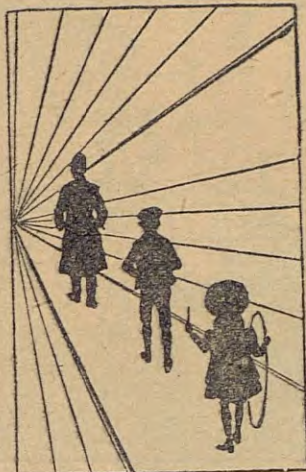
N.º 108 — Carles Peraire

a la vora d'una ampolla amb l'auxili d'un cassó i una escumadora. Recomanem que el plat no siga massa nou o apreciat com a record de família.

PER A LES NENES

**BOSSA PER PINTES
AMB BRODAT ANGLÉS**

Es fa una bossa amb roba panamà

Qualsevol que miri aquest dibuix, dirà que la figura que va al davant és la més alta. Si ho comproveu amb un compàs, veureu que la nena, o sigui la figura que sembla més petita, és la més alta de totes.

EL PARADÍS DELS GATS

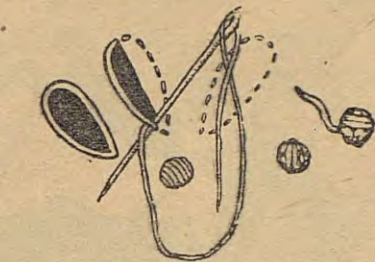
Teniu un d'aquests bellíssims gats tan estimats de Baudelaire i de Sylvestre Bonnard? Voleu oferir-li unes excel·lents vacances?

Hi ha vora la porta d'Orleans a París un molí que la gent felina considera justament com el paradís dels gats. Tots hi són acollits, car els grans i les farines han atret multitud de rates que cal combatre amb tots els mitjans.

L'existència hi és deliciosa. Tota la nit les mixetes s'abandonen a cor què vols cor que desitges, a frenètiques careres de graner en graner les quals generalment són ben fructuoses. Durant el dia dormen placèvolament damunt dels sacs o entremig de la farina.

Per testimoniar la seva gratitud, la direcció del molí, els ofereix, gratuïtament, no cal dir, el dinar i el sopar: una bona platerada de perdiu a la qual els pensionistes són ben aficionats. Una campana sona a l'hora del menú. A la primera batallada, tots els gats, sense precipitació de cap mena, concorren al lloc destinat a menjador i amb tota polidesa cadascú pren la seva part.

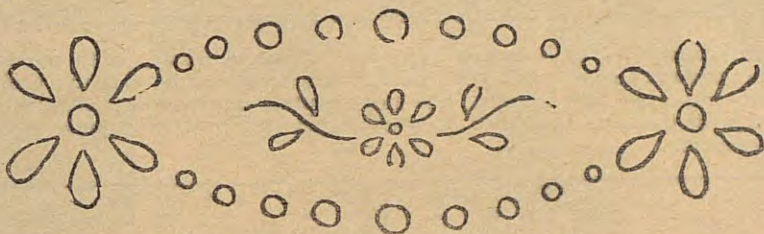
No hi ha dubte que és un excel·lent vilatge. El Deauville dels gats de París!

o crep d'uns 11 centímetres d'alt per 28 de llarg aproximadament.

Damunt s'hi pot fer l'adjunt brodat. Els tops, poden fer-se plens. Per a fer les fulles, s'hi passa una basteta seguint el cordonet tal com es veu en la figura.

TALLARETA

Es un fet comprovat que el nombre de gent il·letrada va disminuint en la majoria de països. Hom escriu cada vegada més i la prova en són les estadístiques publicades suara per una casa de Birmingham. Esmenta que cada dia són usades més de quatre milions de plomes metàl·liques.

Dos cents trenta-tres mil mànecs són llençats a les escombraries. Nou cents mil llapissos són consumits. Per fi, dos mil set centes nou màquines són venudes per ferro vell.

Tot això, en l'espai de vint-i-quatre hores!

El consum de paper que represent!

Un bon llibre sempre és un bon amic. Mentre llegiu atentament un bon llibre, el vostre esperit s'esplaia o es purifica i teniu la seguretat en que no feu res que pugui perjudicar la salut de la vostra ànima.

Els primers amics dels infants, després de Déu i la Pàtria, tenen d'ésser: L'aigua, el sabó, l'aire, el sol, les plantes, els animals i els bons llibres.

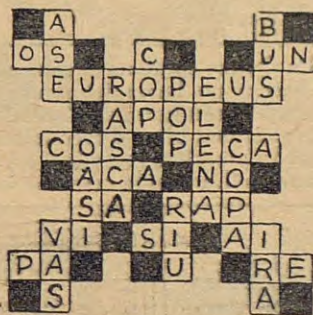
El valor d'un home deu apreciar-se pels seus actes, no per les seves riqueses.

Si preferim ésser terrossos de fang, no mancaran peus feixucs per aixafar-nos.

M. CORELLI

Solucions al número passat

Endevinalla: *Font, Conill i Sabata*.
Mots creuats:

Lletres escampades: *París*.

D'OMBRES XINESQUES

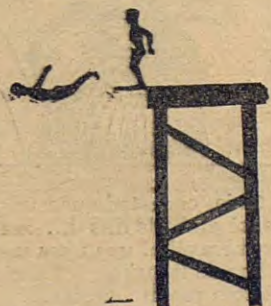
N.º 109 — Montserrat Ferrés

N.º 110 — Jordi Galí

N.º 111 — Enric Vernet

N.º 112 — Joan Bernadell

HISTORIA DE LA SORT D'EN QUIRSE

2ª part de LA COVA DEL TORRENT

En Quirse vivia amb la seva mare i una germana de gairebé la seva edat, i tots tres eren tan pobres, que no menjaven més que una trista mongeta cada dia.

En certa ocasió, quan passava per un carreró estret, el minyó veié un vell captaire que ensopegà i caigué tan llarg com era. En Quirse tenia bon cor, i

corregué, sol·licit a eixecarlo. El vellet el remercià, dient: — Has acomplert una bona acció i la Providència no deixarà de donar-te la merescuda recompensa.

En Quirse continuà el seu camí, però encara no havia fet quatre passes, relliscà al seu torn i se'n anà de cap a un repugnant pilot d'escombraries. El minyó s'aixecà i recordant les paraules del vell, maleí la seva fortuna irò-

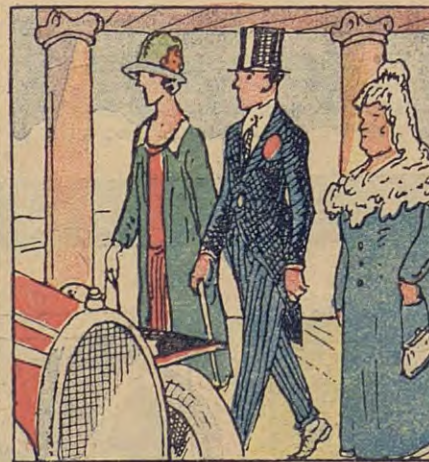
nicament cruel. El captaire se li apropà i li digué: — Confia en la teva sort i no maleeïxis, car mai hom pot saber quin bé li pot venir d'un petit mal.

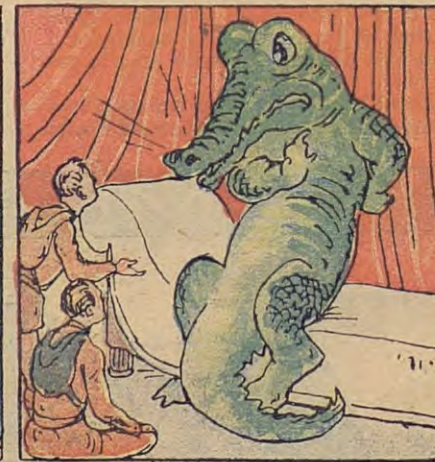
Com que en Quirse estava tot brut, corregué a rentar-se a casa seva. Allà on més fort fregà, fou al bell mig del front, on tenia una empastifosa taca. Quan estigué net, s'enmirallà i, Oh miraclel En el front

hi tenia encastada una unça d'or. L'arrencà amb els dits i... meravella sobre meravella! una altra unça ocupava el lloc de la primera. I així tantes voltes com repetí l'operació.

La bona acció estava amplement premiada i des d'aquell dia en Quirse esdevingué un gran senyor que es donava tots els gustos tan sols rasant-se el front... I vet ací la història d'en Quirse i la seva sort.

— No m'ha pas agraaat molt, — féu el drac. — Així és que sols us perdono la meitat de la vida. Quan a la resta... — O drac — exclamà el segon excursionista — Si jo et conto una història tan divertida al menys com la del meu company, ens perdonaràs la vida? — Conta, respongué el drac. (Seguirà)